

Tre og halvfjerdsfindstyvende Møde.

Lørdagen den 29de April Kl. 1¹/₂.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den fungerende Formand (Krieger):

De ærede Herrere ville paa deres Pladser have fundet et omtrykt Blad af Forslag til Lov om Blands Afledning og Afbenyttelse, saaledes som Lovforslaget er vedtaget ved anden Behandling; dernæst et af otte Medlemmer stillet Ændringsforslag til tredje Behandling af samme Lovforslag.

Jeg har dernæst foranlediget aftrykt det Forslag, der er stillet til en motiveret Dagsorden, med det til samme stillede Ændringsforslag, som jeg efter den Naade, hvorpaa vi pleie at tage Sager, betragter som en anden Dagsorden; det er en blot formel Forskjel, der ingen Betydning har.

Paa Dagsordenen stod:

Fortsettelse af anden Behandling af Forslag til Lov om Understøttelse til Oprettelsen af et Asyl for uheldelige Mandssvage.

Ordføreren (Berg):

Der var Afstilligt i det ærede Mindretals Ordførers Foredrag igaar, som jeg kunde finde Anledning til at komme ind paa, men da Forhandlingen for Dieblisset er indskrænket til Dagsordenen, skal jeg lade det Meste deraf ligge, i alt Fald i Forventning om senere at kunne komme tilbage til det. Dog maa jeg gjøre en Bemærkning med Hensyn til, at den ærede Ordfører for Mindretallet (Cederfeld de Simonson) efter min Opfattelse tog en Forvaring imod en Udtalelse af mig paa et enkelt Punkt, som berørte det Punktum i den fra Bestyrelsen for Sbiotanstalten foreliggende Skrivelse, at „i alt Fald vil Anstalten allerede nu kunne modtage et Antal uheldelige Mandssvage“. Den ærede Talers Foredrag foreligger ikke trykt, men jeg opfattede ham saaledes, at han mente, at jeg ved Paavísningen af Uoverensstemmelsen mellem Bestyrelsens Skrivelse og Professor Duurloos Skrivelse havde givet en Antydning, som om man bevidst havde villet give en anden Fremstilling af Forholdene end den, der svarer til Virkeligheden. (Cederfeld de Simonson: Nei!). Jeg vil kun sige, at, hvis det forholdt sig saaledes, saa var det en Misforstaaelse. Jeg har ikke udtalt Andet, end hvad jeg ansaa det for min Pligt at paavise, forsaavidt det kunde have nogen Indflydelse paa den Stemning, der kunde være til-

stede for Asylens Oprettelse, naar den Udtalelse fremkom fra Bestyrelsen for den største Anstalt, at der i Anstalten var Plads til saadanne Menneſker som dem, der tænkes at skulle bebo det Asyl, hvorefter der her forhandles. Der staar jo udtrykkelig her i Skrivelsen, at der er Plads for et Antal uheldelige Mandssvage, og dermed maa jo naturligvis menes saadanne Mandssvage, som Lovforslaget omhandler, medens det fremgaar af Professor Duurloos Skrivelse, at der er Mandssvage, der afvises og bortvises paa Grund af den Tilstand, hvori de ere, og som gjør, at de netop falde ind under den Kategori af Uheldelige, som Lovforslaget omhandler. Overfor den ærede 2den Landsdistributionsmand for Rjødshavn (Bloug) skal jeg udtale en oprigtig Beklagelse over, at han har stillet sig fjendtlig til dette Lovforslag, saa meget mere som hans varme Følelse og Nedbonhed til at afhjælpe sociale Brøst har givet sig tilkjennde paa saa mange Omraader, og jeg troede, at den heller ikke vilde have svigtet her. Med Hensyn til de enkelte Bemærkninger, han fremførte igaar, og ved hvilke han søgte at paavise, at man ved Lovforslaget kom ind paa en ny Vej, i alt Fald forsaavidt man vilde sætte en Pædagog i Spidsen for Anstalten, medens det efter hans Mening burde være en Læge, skal jeg minde om, at det jo netop er uheldelige Mandssvage, hvorefter der her er Spørgsmaal, og der forekommer mig da ikke at kunne være Tale om Andet end et lægekundigt Tilsyn, som ogsaa er forudsat i Lovforslaget og omtalt i Motiverne. Jeg skal til yderligere Bekræftelse for denne Opfattelses Rigtighed anføre, at i de Afstykker, som have foreligget Udvalget, udtaler Dr. Tryde netop udtrykkelig med Hensyn til de to Grupper af det Antal Mandssvage og Legemsvage, som han har kritisk behandlet, og som efter hans Formening burde henvises til det paatænkte Asyl — det er femte Gruppe og sjette Gruppens 2den Hovedafdeling — at der neppe er noget Væsentligt at gjøre for Lægen i kurativ Henseende, men at de fordrer et Tilsyn og Pleie, som kun undtagelsesvis kan staffles tilveie i et Hjem, aldrig i et fattigt Hjem, og fremdeles siger han, at der trænges til et Asyl, hvor Undervisning træder i Baggrunden og det væsentlige Formaal bliver Tilsyn, Pleie og Bevogtning, at afsørge Fare for Individet og dets Omgivelser og at tilveiebringe det nødvendige, lægelige Apparat. Jeg tror saaledes ikke, at den Paaſtand er urigtig, at det er ganske korrekt at stille en Mand i Spidsen som den, der er Tale om. Jeg tror, at, hvad der trænges til, er en Mand, der afgiver en moralsk Garanti for en samvittighedsfuld, kjærlig og human Behandling af de Ulykkelige, der her tænkes paa, og en saadan Garanti, tror jeg, er i fuldeste Maal tilstede. Jeg kan ikke anbefale, men maa tværtimod fraraade Dagsordenens Vedtagelse, fordi jeg tror, at